

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce **J. M.**, bytem N. N. 1265/20, P. 4, zastoupeného JUDr. J. V., obecným zmocněncem s doručovací adresou N. 880, K. n. V., proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2012, č. j. KULK 43685/2012,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 6. 2012, č. j. KULK 43685/2012, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v části změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 16. 2. 2012, č. j. ZPVU/4330/112702/11-Stá. Tímto prvostupňovým rozhodnutím Magistrát města Liberec jako příslušný vodoprávní úřad rozhodl o tom, že zamítá žádost žalobce o povolení k užívání dokončené části stavby „Malá vodní elektrárna Trávníček“ na pozemku st. p. 175/2 v k.ú. Hradčany u Českého Dubu (dále také jen „malá vodní elektrárna“) a povolení k užívání stavby dle § 82 odst. 2 stavebního zákona nevydává. Částečná změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve změně výroku tak, že se nevydává povolení k užívání dokončené části stavby Malá vodní elektrárna Trávníček na pozemku st. p. 175/2 v k.ú. Hradčany u Českého Dubu, vydávané jinak podle § 82 odst. 2 stavebního zákona s tím, že ve zbytku se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje.

Žalobce namítal, že o zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k užívání dokončené části stavby malé vodní elektrárny bylo rozhodnuto, aniž by dle § 80 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon z roku 1976), a dle § 115 odst. 4 a 5 vodního zákona správní orgán I. stupně oznámil zahájení kolaudačního řízení. V řízení nebylo tvrzeno, že bylo znovu zahájeno znovu kolaudační řízení, ale bylo namítáno porušení § 80 odst. 1 stavebního zákona. Vodoprávní úřad nenařídil ústní jednání, ani místní šetření.

Další část žalobních námitek se týká závěru vodoprávního úřadu a žalovaného o tom, že stavba nemohla být kolaudována, neboť je její součástí i rybí přechod, který slouží k převádění stanoveného minimálního zůstatkového průtoku. Tento právní závěr nemá dle žalobce oporu v zákoně. Žalobce s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/93, vyhlášeného pod č. 14/1994 Sb., se brání formálnímu pojetí právního státu v souvislosti se zásahem do práv žalobce. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2006, č. j. 15 Ca 219/2004-44 a č. j. 15 Ca 221/2004-39, žalobce namítal, že podle § 81 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 je možné, aby byla zkolaudována dokončená část stavby, která je schopna samostatného užívání. Podle žalobce je malá vodní elektrárna schopná samostatného užívání, rybí přechod není její nedílnou součástí, jak se to snažili vodoprávní úřad a žalovaný dovodit. Hydraulický obvod malé vodní elektrárny je samostatný, rybí přechod tvoří samostatný hydraulický obvod. Byla rekonstruována stávající stavba malé vodní elektrárny (výměna turbíny, oprava jezu, náhonu a odtoku) a tato rekonstrukce nemá s novou stavbou rybího přechodu spojitost. Pokud bude zachován celkový minimální zůstatkový průtok přes jezové těleso ve vodním roku do doby ukončení výstavby rybího přechodu, není důvodem nemožnost užívání energie vody v malé vodní elektrárně, kdy podmínkou je pouze zachování minimálního zůstatkového průtoku dle § 36 odst. 1 vodního zákona. Přitom vodoprávní úřad svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009 stanovil minimální zůstatkový průtok ve výši 0,383 m³/s s výjimkou případu, kdy je přítok do jezové zdrže nižší, než tato hodnota. Další věta o způsobu předávání minimálního zůstatkového průtoku do podjezí není meritem stanovení minimálního zůstatkového průtoku dle zákona a nemá proto oporu v zákoně. Podle žalobce je trvání na podmínce, kdy minimální zůstatkový průtok bude vždy převáděn částečně přes rybí přechod, šikanující a nemá oporu v zákoně. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a žádal přiznat náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedl, že se jednalo o kolaudaci stavby vodního díla ve smyslu § 55 vodního zákona. Stavbu tak nelze trvale užívat bez povolení k nakládání s vodami, kdy malá vodní elektrárna jako vodní dílo přímo slouží k nakládání vodami a není možné nakládání s vodami a stavbu vodního díla od sebe oddělovat. V kolaudačním řízení již nemůže být rozhodováno o nakládání s vodami, což žalovaný nikdy nezpochybnil. O nakládání s vodami na malé vodní elektrárně bylo pravomocně rozhodnuto, a to rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 30. 11. 2009, kdy ve výroku III. bylo vydáno povolení k nakládání s vodami, k jinému nakládání s nimi, a to převodu vody dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 5 vodního zákona z vodního toku Mohelka do vodního toku Mohelka, a to za a) náhonem přes malou vodní elektrárnu v maximálním množství 1,4 m³/s a za b) rybím přechodem v množství minimálně 331 l/s, přičemž v obou případech je rovněž mimo jiné přesně stanoven začátek náhonu a konec náhonu a začátek převodu a konec převodu. Takto bylo pravomocně o nakládání s vodami na předmětné malé vodní elektrárně rozhodnuto, proti těmto rozhodnutím se žalobce nebránil. Žalobce nemůže malou vodní elektrárnu trvale užívat samostatně, ledaže by neustále porušoval vydané povolení k nakládání s vodami.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že zmínka o vnucení stavby rybího přechodu nebyla žalobním tvrzením. Odkázal na příslušné povolení k nakládání s vodami, kdy z pohledu vodního zákona jde o 4 samostatná povolení k nakládání s vodami s tím, že dle výroku IV. rozhodnutí je stanoven minimální zůstatkový průtok. Rozhodnutí

o povolení k nakládání s vodami dávají žalobci právo, nikoli povinnost k nakládání s vodami. Vodoprávní úřad stanovil minimální zůstatkový průtok v množství minimálně 0,383 m³/s s tím, že jej lze převádět do podjezí buď přes jez, jako tomu bylo dosud, nebo děleně po dokončení rybího přechodu přes jez a rybí přechod. Povolení k nakládání s vodami pro rybí přechod je pouze právem. Žalobce znovu zdůraznil, že malá vodní elektrárna je schopná samostatného užívání ve smyslu § 76 odst. 1 stavebního zákona, stejně jako by nic nebránilo samostatnému užívání provozu rybího přechodu, pokud by byl dokončen. Rybí přechod a malá vodní elektrárna jsou od sebe vzdáleny 600 m a vzájemně se nijak neovlivňují. Žalovaný se nezabýval otázkou, zda-li je část malé vodní elektrárny schopna samostatného užívání, pouze tvrdí, že rybí přechod je její nedílnou součástí bez jakéhokoliv odůvodnění. Žalobce doplnil, že stavba rybího přechodu byla před dokončením zničena velkou vodou v roce 2008, žalobce na obnovu nemá finanční prostředky. Několik let se snaží uvést malou vodní elektrárnu do provozu a provozem získat finance na rybí přechod. Přestože je toto vodoprávnímu úřadu i žalovanému známo, svým postupem brání zahájení provozu malé vodní elektrárny, a tím i zprůchodnění vodního toku pro vodní živočichy.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 27. 6. 2011 žalobce požádal o vydání povolení k užívání stavby malé vodní elektrárny s tím, že rybí přechod bude dokončen do 1. 3. 2012 a že ostatní části stavby jsou dokončeny. Žalobce odkázal na stavební povolení ze dne 8. 3. 2004 a jeho změnu ze dne 30. 11. 2009.

O podané žádosti vodoprávní úřad nejprve dne 15. 9. 2011 rozhodl tak, že řízení zastavil. Toto prvostupňové rozhodnutí bylo k odvolání žalobce z procesních důvodů žalovaným zrušeno rozhodnutím ze dne 30. 1. 2012 a věc vrácena vodoprávnímu úřadu k novému rozhodnutí. Poté vodoprávní úřad rozhodl o žádosti žalobce rozhodnutím ze dne 16. 2. 2012 tak, že žádost o vydání povolení k užívání dokončené části stavby Malá vodní elektrárna Trávníček na pozemku st. p. 175/2 v k.ú. Hradčany u Českého Dubu zamítl s tím, že povolení k užívání stavby dle § 82 odst. 2 stavebního zákona nevydává. V odůvodnění odkázal na příslušná stavební povolení ze dne 8. 3. 2004 a jeho změnu ze dne 30. 11. 2009, kterým bylo vydáno povolení změny stavby před dokončením, změna povolení k nakládání s vodami a byl schválen manipulační řád. Dle vodoprávního úřadu je stavba rybího přechodu podle schválené projektové dokumentace součástí stavby malé vodní elektrárny, takto byla stavba schválena a povolena. Užívání části stavby bez rybího přechodu by bylo v rozporu s vydaným povolením k nakládání s vodami, ve kterém je stanoveno, že minimální zůstatkový průtok se do podjezí převádí v množství 0,50 m³/s přepadem vody přes pravé stavidlo a v množství 0,33 m³/s rybím přechodem. Samostatné užívání stavby na pozemku st. p. 175/2 tedy není možné. Žalobce nepožádal o změnu povolení k nakládání s vodami ani změnu manipulačního řádu ani další změnu stavby rybího přechodu. Upozornil na to, že žalovaný jako odvolací orgán v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2012 již vyslovil, že stavbu malé vodní elektrárny nelze užívat samostatně, neboť by nedošlo k dodržení podmínek stanovených ve stavebním povolení, včetně podmínek stanovených v povolení k nakládání s vodami. Proto nebylo povolení k užívání části stavby dle § 82 odst. 2 stavebního zákona vydáno.

K podanému odvolání žalovaný částečně změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, přičemž změna spočívala ve vyslovení, že se nevzdává povolení k užívání dokončené části stavby Malá vodní elektrárna Trávníček na pozemku st. p. 175/2 v k.ú. Hradčany u Českého Dubu, vydávané jinak podle § 82 odst. 2 stavebního zákona s tím, že ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že se jedná o kolaudační řízení, kdy podle stavebního zákona z roku 1976 (s odkazem na přechodné ustanovení § 190 odst. 5 stavebního zákona z roku 2006) se zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Nejednalo se o nově zahájené řízení, jednalo se o nové projednání poté, co bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným zrušeno, řízení bylo zahájeno již podáním žádosti dne 27. 6. 2011. Otázka rybího přechodu nepatří do kolaudačního řízení, neboť o stavbě jako součásti malé vodní elektrárny bylo pravomocně rozhodnuto ve stavebním řízení, kdy k žádostem žalobce byla povolena změna provedení rybího přechodu, a to rozhodnutími ze dne 8. 3. 2006 a rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009. V kolaudačním řízení nelze zohlednit, zda byl žalobce ke stavbě rybího přechodu donucen, resp. zda měl být rybí přechod dle § 15 odst. 6 vodního zákona realizován či nikoliv, otázka je pro kolaudaci stavby nepodstatná. Žalovaný odkázal na § 76 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož lze užívat dokončenou stavbu, popř. její část schopnou samostatného užívání. Podle žalovaného však stavba malé vodní elektrárny přímo souvisí se stavbou jezu, náhonu a rybího přechodu a nelze ji užívat samostatně, neboť by nedošlo k dodržení podmínek stanovených ve stavebním povolení, včetně výše uvedených povolení změn stavby. K provozování stavby malé vodní elektrárny podle schváleného manipulačního řádu a podmínek vydaných rozhodnutí je nutné, aby byl rybí přechod dokončen a schopen užívání, neboť současně slouží i k převádění stanoveného minimálního zůstatkového průtoku. Stavba musí být kolaudována tak, jak byla povolena. Žalobce si musel být vědom toho, že stavba nebyla realizována tak, jak byla v projektové dokumentaci ověřena.

Součástí předložené spisové dokumentace byla i příslušná rozhodnutí Magistrátu města Liberec jako vodoprávního úřadu, kterými byla stavba povolena, a vydána příslušná povolení dle vodního zákona. Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2004, č. j. ZPVU/4330/1206/03/Nb-231.2, vodoprávní úřad povolil žalobci nakládání s vodami dle vodního zákona, a to ke vzdouvání povrchových vod a k využívání energetického potenciálu povrchových vod pro provoz malé vodní elektrárny a byla povolena změna vodního díla spočívajícího v rekonstrukci malé vodní elektrárny, a to opravy jezu, stavidel, opravy náhonu, opravy odpadu od turbíny, strojovny, přeložení vodovodu a přechodu pro živočichy, kdy v souladu s požadavkem Povodí Labe, s.p., a Českého rybářského svazu má být vybudován přechod pro živočichy. Dále byl stanoven minimální zůstatkový průtok. Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2006 pak bylo vydáno povolení ke změně stavby vodního díla malé vodní elektrárny před jejím dokončením s tím, že změna stavby se týká koryta přechodu pro živočichy s ponecháním ostatních částí stavebního povolení včetně podmínek rozhodnutí v platnosti. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. j. MML/ZPVU/Stá/197482/09-SZ 160345/08/16, pak bylo rozhodnuto o vydání povolení k nakládání vodami, a to výrokem I. k jejich vzdouvání, popř. akumulaci, výrokem II. k využívání energetického potenciálu povrchových vod, výrokem III. potom k jinému nakládání s nimi, k převodu vody, a to a) náhonem přes malou vodní elektrárnu a b) rybím přechodem, výrokem IV. bylo vydáno povolení ke změně stavby vodního díla před dokončením, změna stavby spočívala ve změně typu turbíny a změně rybího přechodu, výrokem VI. byl stanoven minimální zůstatkový průtok, a to v množství minimálně 0,383

m³/s, když minimální zůstatkový průtok se do podjezí přivádí v množství 0,050 m³/s přepadem vody přes pravé stavidlo a v množství 0,333 m³/s rybím přechodem. Zároveň byl schválen manipulační řád pro trvalý provoz malé vodní elektrárny a také povolena změna stavby před dokončením, jež se týkala opravy strojovny a opět provedení rybího přechodu. Jako podmínka 1. povolení bylo stanoveno, že bude zabezpečen minimální zůstatkový průtok v korytě vodního toku stanoveným způsobem.

Napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) s tím, že soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě šlo o posouzení otázky, zda správní orgány měly či naopak neměly vydat kolaudační rozhodnutí ve smyslu § 82 stavebního zákona z roku 1976 k užívání malé vodní elektrárny. Protože se jednalo o stavbu vodního díla, pravomocně povoleného rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 8. 3. 2004 (následně před dokončením stavby změněného rozhodnutími téhož správního orgánu ze dne 8. 3. 2006 a ze dne 30. 11. 2009, když změny se týkaly především rybího přechodu a povolení k nakládání s vodami), tedy přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona z roku 2006, vodoprávní úřad a žalovaný postupovali (v souladu s přechodným ustanovením § 190 odst. 5 stavebního zákona z roku 2006) podle dosavadních právních předpisů, tj. dle ustanovení § 76 a násl. stavebního zákona z roku 1976 (dále jen „stavební zákon“), upravujících kolaudaci staveb.

Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona dokončenou stavbu, popřípadě její část schopnou samostatného užívání nebo tu část stavby, na které byla provedena změna nebo udržovací práce, pokud tyto stavby vyžadovaly stavební povolení, lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Podle § 81 odst. 1 stavebního zákona v kolaudačním řízení, jež se dle § 79 odst. 1 cit. zákona zahajuje na návrh, stavební úřad (v daném případě vodoprávní úřad jako speciální stavební úřad) zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Dospějí-li stavební úřad v kolaudačním řízení k závěru, že jsou zákonné podmínky pro užívání stavby splněny, vydá kolaudační rozhodnutí dle § 82 odst. 1, odst. 2 stavebního zákona, v opačném případě je podle poslední věty § 82 odst. 2 cit. zákona nevydá (nepostupuje-li k odstranění zjištěných závad).

Vodoprávní úřad i žalovaný řešili otázku, zda je ve smyslu § 76 odst. 1 stavebního zákona možné malou vodní elektrárnu užívat jako dokončenou část stavby, schopnou samostatného užívání bez nedokončeného rybího přechodu tak, jak o kolaudaci žalobce požádal. Argumenty, na základě kterých správní orgány shodně dovodily, že malou vodní elektrárnu bez nedokončeného rybího přechodu nelze užívat jako část dokončené stavby samostatně, jsou z napadených rozhodnutí zřejmé a soud se s nimi plně ztotožňuje.

Malá vodní elektrárna, jejíž rekonstrukce byla povolena společně s vybudováním rybího přechodu v roce 2004 (v roce 2006 a 2009 následovaly změny stavby před dokončením), je vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), které v daném případě slouží k nakládání s vodami dle příslušných povolení (ze dne 8. 3. 2004, následně změněném povolením ze dne 30. 11. 2009). Vzájemná podmíněnost stavebního povolení vodního díla a povolení k nakládání s vodami plyne ze samé podstaty vodních děl, které ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona slouží k nakládání s vodami, a plyne i z ustanovení § 9 odst. 5 vodního zákona. Se žalobcem lze sice souhlasit v tom směru, že v kolaudačním řízení, jež se týká vodního díla, se již neřeší otázka nakládání s vodami (o tom již bylo pravomocně rozhodnuto), nicméně se zkoumá také to, zda byly dodrženy podmínky stavebního povolení, se kterým je v případě vodního díla povolení k nakládání s vodami provázané. Nelze pominout, že kolaudačním rozhodnutím se povoluje užívání stavby k určenému účelu. V případě dotčené malé vodní elektrárny je účelem jejího užívání právě nakládání s vodami (vzdouvání, popř. akumulaci, využívání energetického potenciálu povrchových vod, k převodu vody, se stanovením minimálního zůstatkového průtoku), jak bylo povoleno již zmíněným rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 8. 3. 2004, změněném k žádosti žalobce rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009.

Dle schválené projektové dokumentace byla povolena nejen rekonstrukce dříve existující malé vodní elektrárny, ale také vybudování rybího přechodu. Ačkoli nebyl rybí přechod výslovně označen jako součást malé vodní elektrárny ve stavebním povolení, má dle tvrzení žalobce samostatný hydraulický oběh, a je vzdálen, nelze malou vodní elektrárnu považovat za schopnou samostatného užívání právě s ohledem na vydané povolení k nakládání s vodami, ke kterému má být jako vodní dílo užívána. Bez ohledu na to, zda v souladu či v rozporu s vodním zákonem, rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 30. 11. 2009 bylo pravomocně povoleno nakládání s vodami mj. tak, že voda bude z vodního toku Mohelka převáděna jednak přes náhon malé vodní vody a (nikoli „nebo“) rybím přechodem, v návaznosti na to byl stanoven minimální zůstatkový průtok podle § 36 odst. 2 vodního zákona v korytě vodního toku pod kombinovaným jezem minimálně 0,383 m³/s (s určitou výjimkou), a to tak, že do podjezí bude převeden ve stanoveném množství přepadem vody přes pravé stavidlo o určité výšce a (opět nikoli „nebo“ či „případně“) ve stanoveném množství rybím přechodem. Z podmínek stavebního povolení ze dne 8. 3. 2004 ve spojení s následnými měnícími rozhodnutími (zejména z podmínek rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009) plyne, že povolená stavba bude provedena dle projektové dokumentace ověřené ve vodoprávním řízení, která zahrnuje i rybí přechod, za dodržení podmínek Českého rybářského svazu, jehož vyjádření bylo třeba doložit k žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí, s trvalým zabezpečením minimálního zůstatkového průtoku v korytě vodního toku pod kombinovaným jezem právě shora definovaným způsobem. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009 byl schválen rovněž manipulační řád, který počítá se zabezpečením minimálního zůstatkového průtoku i korytem rybího přechodu, podmínkami stavebního povolení je pak dáno, že stavbu bude možné provozovat podle tohoto schváleného manipulačního řádu. Ze shora uvedeného pak plyne, že malá vodní elektrárna nemůže být jako část dokončené stavby užívána samostatně bez nedokončeného rybího přechodu, neboť by byla užívána v rozporu se stanovenými podmínkami stavebního povolení, schváleným manipulačním řádem a povolením k nakládání s vodami, k němuž má být jako vodní dílo užívána.

Soud ve shodě se žalovaným uvádí, že nesouhlasil-li žalobce jako vlastník malé vodní elektrárny s podmínkami, za nichž mu byla rekonstrukce malé vodní elektrárny povolena včetně vybudování rybího přechodu, měl požádat o změnu stavby před jejím dokončením. Případně se žalobce měl bránit způsobu, jakým mu bylo povoleno nakládání s vodami k užívání vodního díla, v kolaudačním řízení a v řízení o žalobě proti nevydání kolaudačního rozhodnutí již není prostor pro námitky proti způsobu stanovení minimálního zůstatkového průtoku. K žalobcově obraně proti poznámkám žalovaného o vnucení rybího přechodu obsažené v replice soud uvádí, že žalobce i v žalobě na str. 3 znovu hovoří o rybím přechodu jako o vnuceném objektu.

Žalobní námitku porušení ustanovení § 80 odst. 1 stavebního zákona soud posoudil následně. Podle uvedeného ustanovení stavební úřad oznámí účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy zahájení kolaudačního řízení nejméně 7 dnů před ústním jednáním spojeným s místním šetřením. U liniových staveb s velkým počtem účastníků řízení stavební úřad uvědomí účastníky o zahájení kolaudačního řízení veřejnou vyhláškou nejméně 15 dní před konáním místního šetření.

Nejprve je nutno odmítnout námitku, že by byl žalobce jakkoli na svých procesních právech poškozen tím, že vodoprávní úřad neoznámil zahájení kolaudačního řízení účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy. Žalobce nemůže s úspěchem vznášet námitky k obraně práv jiných účastníků řízení ani dotčených orgánů státní správy. Žalobci pak vodoprávní úřad zahájení kolaudačního řízení oznamovat nemusel, neboť řízení bylo zahájeno právě na žádost žalobce jako stavebníka (§ 79 odst. 1 stavebního zákona). Ačkoli se tomu žalobce v žalobě brání, v obdobném smyslu namítal porušení předmětného ustanovení již v odvolání, odtud pak argumentace žalovaného o pokračujícím řízení obsažená v napadeném rozhodnutí.

Z cit. ustanovení dále plyne, že kolaudační rozhodnutí se vydá po ústním jednání spojeném s místním šetřením. Účelem tohoto postupu je zejména prošetřit, zda stavba byla skutečně provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy stanovené podmínky pro stavbu, zda je zabezpečena ochrana veřejných zájmů, a též umožnit účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy vznést připomínky k provedené stavbě. Z uvedeného plyne, že vodoprávní úřad nepostupoval v souladu s § 80 odst. 1 stavebního zákona, pokud v kolaudačním řízení nenařídil ústní jednání. V souzeném konkrétním případě však tato vada řízení nemohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí správních orgánů o žádosti žalobce, neboť okolnosti provedení stavby malé vodní elektrárny nebyly sporné a již ze samotné žádosti a žalobcem označených stavebních povolení a povolení k nakládání s vodami a schválené projektové dokumentace vyplynulo, že malou vodní elektrárnu nelze bez nedokončeného rybího přechodu užívat jako část stavby samostatně ve smyslu § 76 odst. 1 stavebního zákona.

Lze tak uzavřít s tím, že vodoprávní úřad a žalovaný rozhodli v žalobcově případě o nevydání kolaudačního rozhodnutí v souladu s § 82 odst. 2 věta poslední stavebního zákona. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítnul ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s..

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce i žalovaný vyjádřili svůj souhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. dubna 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Zita Frydrychová